

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa N. sp. z o.o. w W.
przeciwko P. L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt VII Ga (...),

- 1) odrzuca skargę kasacyjną w zakresie rozstrzygnięcia
o oddaleniu powództwa w pozostałej części (pkt I.2),**
- 2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej w pozostałej części do
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w K. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 27 kwietnia 2017 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 73 200 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 marca 2010 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i od 1 stycznia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, a w pozostałej części powództwo oddalił.

Pozwany w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Potrzeba wykładni dotyczy,

w ocenie skarżącego, art. 409 k.c. przez wyjaśnienie, czy może on być uważany za wzbogaconego, skoro przekazał otrzymane od powódki środki dalszemu podwykonawcy, który jednak zlecenia nie wykonał. Interpretacji wymaga także art. 365 § 1 w związku z art. 366 § 2 k.p.c., w odniesieniu do tego czy i w jakim zakresie sąd w niniejszej sprawie był związany orzeczeniem zapadłym w innej sprawie dotyczącej zapłaty przez powódkę wynagrodzenia innemu podmiotowi, który wykonał przedmiot zlecenia, skoro toczyła się bez udziału skarżącego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skuteczne powołanie przez skarżącego przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK

325/11). Wniosek i jego uzasadnienie nie zawierają argumentów przemawiających za istnieniem wątpliwości interpretacyjnych w odniesieniu do wskazanych przepisów, jak też, że na tym tle dochodzi do rozbieżności w orzecznictwie sądów. Obydwa przedstawione problemy zostały osadzone w realiach tej sprawy, nie mają charakteru abstrakcyjnego zagadnienia. W odniesieniu do art. 409 k.c. skarżący pominął końcową część treści przepisu i nie odniósł się do kwestii związanych z niewykonaniem zlecenia przez osobę, w stosunku do której był on zleceńodawcą. Problematyka zużycia korzyści była przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, na co wskazywało także uzasadnienie wniosku. Nie było podstaw do uznania, że zachodzi potrzeba podejmowania jej w niniejszej sprawie. Na istnienie rzeczywistych wątpliwości interpretacyjnych nie wskazuje także drugi problem. Przeprowadzenia dowodu z pozwu oraz wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 listopada 2011 r. (XXVI GC (...)) nie można zrównywać z powagą rzeczy osądzonej. Natomiast fakt istnienia tego orzeczenia i jego treści nie został zaprzeczony przez skarżącego, który nie wykazał, że usługa została wykonana przez jego kontrahenta.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. skarga kasacyjna została odrzucona w zakresie rozstrzygnięcia o oddaleniu powództwa (pkt I.2 zaskarżonego wyroku), ponieważ nie naruszało ono interesu skarżącego (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 108).

W pozostałej części Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.